

Iunia Pașca

Prin lume, Spre mine

Un jurnal al devenirii

*

Editura Gordian
Timișoara, 2013

Cuprins

Vă mulțumesc	5
De ce scriu această carte	7
O sută de ipostaze în patruzeci de țări	10
La început a fost societatea	18
„Ce norocoasă ești!”	27
Căutarea, ca o luptă.....	46
Revelația scopului, în Singapore	69
Mostre de lume în Anglia. Un Om.....	83
Cum ea m-a învățat să învăț.....	98
Bătrâna care mi-a dat aripi, cu flori	110
Cu zâmbetul pe buze și sufletul transformat.....	117
Viața, din avion.....	128
Bătrânul Domn Deșert mă învață despre business.....	138
„Eh, cum o da Domnu’!” spuse cel cu părul de secară	152
În drum spre templu, aș fi putut să mor	163
Vocea îngerului trimis.....	175
Frumusețea e o atitudine.....	187
Ortodocși, hinduși, budiști și fericire	191
Și a venit iubirea	209
Tu bei otravă și aștepti ca ea să moară?	229
Am pierdut un apendice și-am câștigat un vis.....	241
Măștile schimbătoare și prietenia.....	260
Învăță să muncești cu dragoste!	269
Șobolanii și recunoștința.....	274
Totul e despre oameni.....	289
La sfârșit a fost omul.....	291
Cum trăiesc acum viața	293

O sută de ipostaze în patruzeci de țări

Am împărțit o casă cu unsprezece persoane din șapte țări diferite, timp de un an de zile, în Anglia.

Am privit cu uimire la locul nașterii Dunării, în Pădurea Neagră a Germaniei.

Am primit cel mai bun masaj de la un nevăzător, în Kuala Lumpur, Malaezia.

Am plâns împreună cu japonezii înăuntrul Muzeului Memorial al Masacrului din Nanjing, China.

Timp de două săptămâni, mi-am început diminețile privind ceremonia de încălzire sincron a peste o mie de copii, pe terenul de sport al unei școli în Nanjing.

M-am plimbat prin câmpuri de lalele și zambile în Olanda.

Mi-am împărțit cina cu un călător japonez într-un tren în Bulgaria, și apoi el și-a împărțit cu mine hainele din valiză când s-a făcut insuportabil de frig în timpul nopții.

Am întâmpinat răsăritul soarelui pe malul lacului Ohrid, în superba Macedonia, împreună cu șaptezeci de oameni din douăzeci de țări.

Am dormit în interiorul unui buncăr în Zürich.

Am povestit în românește cu vorbitorii de limbă română din creierii Alpilor Elvețieni, pentru a vedea dacă ne înțelegem unii pe alții. Nu ne-am înțeles.

Mi-am perfecționat aptitudinile de negociere în piețe și magazine din China, India, Peru, Bolivia și Kenya.

Am urmărit cu fascinație bărbați în kulturi, pe străzi scoțiene.

M-am sufocat în saune umede în Letonia și m-am ofilit în saune uscate în Estonia.

Am bătut capitala Lituaniei la pas și m-am încântat în discuții cu tineri lituanieni.

Am petrecut multe ore plimbându-mă cu pumnii strânși prin interiorul lagărelor de la Auschwitz, și m-am rugat într-o capelă construită într-o mină de sare, la peste 100 de metri sub pământ.

Am admirat Praga de sus, de pe deal, cu o sticlă de șampanie în mână și un zâmbet imposibil de șters de pe față.

Am pășit în pas dansant pe străzi pariziene, privind cu coada ochiului la Notre Dame, Luvru și Turnul Eiffel.

Am colindat cu voce aburindă în așteptarea Crăciunului în Trafalgar Square, Londra.

Am băut un Guinness la mama lui acasă, chiar după ce am aflat câte calorii are un *pint* de licoare neagră.

M-am îndrăgostit de plaje și smochine portugheze.

L-am vizitat pe Shakespeare la căsuța lui din Stratford-upon-Avon, dar din păcate am ajuns cu 390 de ani prea târziu pentru a-l mai găsi acasă.

Am pășit sfios pe stadionul Santiago Bernabeu, Madrid, și m-am înclinat cu respect.

Am plâns în trafic în China, și am râs cu lacrimi în trafic în Vietnam.

Am privit șobolanii la grătar din piețele din Laos, și cu greu m-am reținut de la a o lua la fugă peste graniță.

M-am făcut learcă într-o canoe pe când o manevram prin splendidul Halong Bay, Vietnam.

Am făcut cunoștință cu tarsierii, cele mai mici maimuțe din lume, în Filipine, și tot acolo m-am împrietenit cu un piton de 250 de kilograme. O scumpete.

Am dansat fără oprire sub îndrumarea unui căpitan chipeș, pe o barcă plutitoare pe ape grecești și limpezi.

M-am delectat cu langoși și vin de Tokaj, și am rămas fără cuvinte în fața clădirii Parlamentului în Budapesta.

M-am îndrăgostit de Gaudi și operele lui în superba Barcelona.

Am petrecut timp într-un *ashram* hindus pe malul Mamei Ganga, la poalele munților Himalaya.

Am stat pe gâtul unui elefant în Thailanda.

M-am cățărat pe un vulcan activ în Indonezia și pe altul în Chile.

Am mers în căutare de anaconda. Nu am găsit nici unul, în schimb am găsit un pește piranha. M-am uitat drept în ochii lui și i-am spus „mușcă-mă!”. Apoi, când el s-a executat, am mulțumit Domnului pentru reflexul bun.

Am înotat cu delfinii roz în junglele din Bolivia, și am povestit cu lupii de mare în Chile.

Am dormit într-un hotel făcut din sare, la poalele unui deșert de sare, în Bolivia.

Am petrecut treizeci și șase de ore pe un feribot îndreptat spre „Sfârșitul lumii”, aproape de Antarctica. Cu ocazia aceasta am câștigat o perspectivă cu totul nouă asupra răului de mare.

Am zburat peste Patagonia într-un avion de douăzeci de persoane, și am reușit să nu plâng sau vomit.

Am făcut *sandboarding* în cel mai arid deșert din lume, în Chile.

Am dansat împreună cu fântâna cântătoare din Dubai, în fața celei mai înalte clădiri din lume, Burj Khalifa.

Am meditat în interiorul mănăstirii sacre Incașe, Machu Picchu, și am urcat pe Wayna Picchu, vârful prezent în cele mai multe dintre vederile cu Machu Picchu.

Am cules fructe de cacao, portocale, banane și mango direct din respectivii copaci.

Am construit case ecologice într-un parc Ecologic Yoga, în Argentina.

Am petrecut zece zile speciale cu un preot incaș în Valea Sacră din Peru. Apoi tot zece zile de meditație budistă în tăcere, tot în Valea Sacră din Peru.

Am mers la călărit în jungle malaeziene, și în păduri argentinene bătrâne de sute de ani.

Am câștigat o schimbare completă de perspectivă asupra *favelor* din Rio de Janeiro.

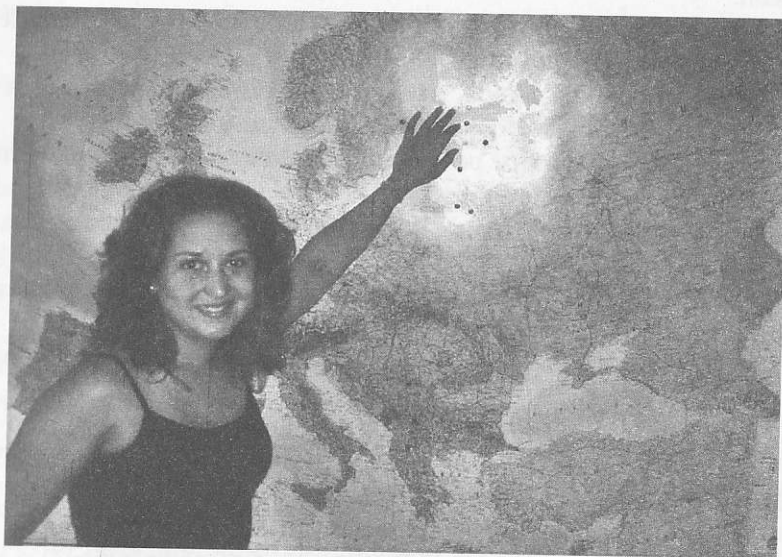
Mi-am amorțit picioarele dansând samba la repetițiile uneia dintre cele mai bune școli de samba din Rio de Janeiro. Apoi mi-am rupt șosetele dansând cu câteva sute de brazilieni la un concert al celebrei trupe Celebrare.

M-am împrietenit cu maimuțe buclucașe în Bali, India, Thailanda și Bolivia. Cel puțin până au reușit să-mi fure toată mâncarea pe care le-o adusesem.

Am mângâiat un pui de lamă și un pui de leneș. Leneșul mi-a făcut cu ochiul. Jur că mi-a făcut.

Am primit cel mai bun masaj de reflexologie din viața mea în Siem Reap, după trei zile de plimbări printre templele Angkor Watt, Cambodgia.

Am petrecut trei zile pe o motocicletă, acoperind 500 km de teren indian.

Am avut un accident de motocicletă, o mână infectată și o revelație puternică cum că viața e prea prețioasă și prea scurtă pentru orice altceva.

Pe malul lacului Titicaca, am șezut și-am plâns.

M-am minunat de grația păsărilor flamingo în Chile și Bolivia, și am găsit pene de flamingo roz pe lângă lagune colorate.

M-am scăldat într-o piscină termală în cel mai mare câmp de gheizere din America de Sud. Opt dimineața, minus șapte grade.

Patagonia, căpitanul feribotului ne-a invitat sus în cabina lui, apoi ne-a oferit un tur personal al localității Puerto Toro, cel mai sudic punct locuit de pe planeta Pământ.

M-am uitat și minunat la Perrito Moreno, superbul ghețar albastru al Argentinei.

Am experimentat cum e să fii servit cu vin și șampanie la cină, pe autobuz, în Argentina. Apoi am văzut incredibilul: 1 kilogram de pâine pentru 37 pesos și 1 litru de vin pentru 30 pesos, în Uruguay.

În timp ce contemplam Casa Rosa din Buenos Aires, am văzut-o pe Evita cu ochii minții recitând discursul ei celebru de la celebrul ei balcon.

Am mers la circ în capitala Paraguayului, iar apoi la plimbare printre superbe ruine iezuite.

Am făcut baie în cascade. Apoi m-am făcut ciuciulete în Cascadele Iguazu. Am înțeles că nu toate cascadele sunt la fel.

L-am văzut de aproape pe Iisus-ul ce îmbrățișează Rio de Janeiro de pe deal. Și pe cel ce îmbrățișează Lisabona.

Am devenit dependentă de volei pe plajă, pe plaja Copacabana, în Rio.

Am fost escortată de licurici afară din cea mai mare pădure urbană din lume, în Brazilia.

Am participat la o luptă de tauri și la un botez Andin, în Valea Sacră din Peru.

Am făcut trufe și le-am vândut pe străzile din Peru.

Mi-am pus urină de vacă în păr, în India (urină de vacă sfântă, adică).

Am rămas încremenită în fața maiestuoasă Taj Mahal-ului.

Am participat la ceremonii Temazcal (saună nativ indiană) și la ceremonii de foc într-un tipi (cort nativ indian).

Am reușit un număr impresionant de nouăzeci și trei de înțepături de țânțar în trei zile, în junglă în Bolivia. Asta cu soluții și creme împotriva țânțarilor acoperindu-mi pielea în mod constant.

Am primit o cerere în căsătorie în cea mai mare mină de argint din America de Sud. Apoi o alta în mijlocul triburilor Maasai din Estul Africii. O alta în India, și încă una în China.

M-am bucurat de un picnic pe o insulă plină de cactuși, în mijlocul unui deșert de sare. Apoi un altul în mijlocul Anzilor. Și un altul în mijlocul savanei africane.

I-am spus „Bună” celui mai mare rozător din lume. Apoi, „La revedere”. Rapid.

Am stat lângă oameni ce savurau un porcușor de Guineea, în Peru. M-am luptat din greu să îmi țin propria mâncare în stomac.

Am petrecut șaiszeci de ore continue într-un autobuz, traversând Brazilia de la est la vest. Da, am făcut duș în timpul acelei călătorii.

Am petrecut douăzeci și opt de ore într-un autobuz pentru o călătorie ce trebuia să dureze șaisprezece. Nu, nu am făcut duș în timpul aceleia. Am reușit de asemenea să nici nu mă sinucid.

Am călătorit cu trenul în Mumbai aproape de ora de vârf – o aventură cel puțin curajoasă.

L-am ascultat pe Domnul Deșert spunându-și povestea vieții în jurul unui foc, în mijlocul deșertului, sub răsufierea cămilor și ocotirea magică a stelelor.

Am mâncat exagerat de multă mâncare servită pe marginea drumului, și am schimbat povești de viață cu mulți dintre cei ce o vindeau.

Am trecut în noul an în jurul unui foc înconjurat de oameni minunați și un câine țăcănit, sub cerul fabulos, plin de stele, și în sunete dulci de acordeon, chitară, tobe și voci divine.

Am împărțit un mic *auto* cu șaptesprezece alte persoane, în India.

Am purtat hainele și culorile cele mai neasortate, și nu mi-a păsat de asta nici măcar o secundă.

Am mâncat pește crud înmuiat în lămâie, cu porumb crocant și cartofi dulci, în Peru. Am băut Tsunami în Chile și Submarinos în Argentina.

M-am înclinat în fața locului unde s-a născut Zeul Soarelui, pe Insula Soarelui de pe lacul Titicaca.

Am mâncat popcorn proaspăt cu unt și am băut ceai cu rom în fața cortului, lângă o lagună la 4200 de metri altitudine, în Peru. Apoi am fugit după un măgar în jos de pe un munte timp de două ore, pe un traseu care în mod normal durează patru.

Am cântat Hare Ram și Hare Krishna cu sute de yoghini pe malurile Mamei Ganga, și m-am rugat cu câteva sute de Shiks în Templul de Aur din Amritsar, India.

Mi-am lăsat picioarele gădilate de sute de pești Doctor, în Cambodgia.

Am trecut prin două cutremure în Chile. Prin primul, dormind.

Am înotat în cel mai înalt lac navigabil din lume, Lacul Titicaca, și tot atunci le-am făcut o vizită locuitorilor insulelor plutitoare Uros.

Am dormit în peste cinci sute de paturi, canapele, saltele, podele, corturi, autobuze, avioane, feriboturi. Am dormit până și într-o casă băntuită de șobolani, în Vientiane, capitala micuței țări Laos.

Am cumpărat flori de la o doamnă în vârstă și le-am împărțit cu un tren întreg în drum dinspre Machu Picchu.

Am realizat că nu ai nevoie de mai mult de șase tricouri, un pulover, doi pantaloni, patru șosete și o pereche de papuci găuriți să rățăcești prin lume un an de zile cu rucsacul în spate, și să fii mai fericit ca niciodată.

Am făcut cunoștință cu lumea sirenelor, peștilor și coralilor, în apele Oceanului Indian.

Am dansat un dans Bollywood la nunta unui mire din Sri Lanka și a unei mirese din Singapore. Apoi un altul, în India, în fața a 2000 de spectatori.

Am mâncat durian, cel mai urât mirositor fruct de pe planetă. Nu o singură dată.

M-am prăjit așa de sever într-o zi noroasă pe o insulă indoneziană, încât a trebuit să rămân în concediu medical pentru câteva zile.

Am băut ceai javanez în mijlocul teraselor de orez din Bali, sub ploaia caldă și torențială.

Am străbătut pe bicicletă sate întregi locuite de poporul Hmong din Laos, am sărbătorit Anul Nou împreună și ne-am aruncat mingi de tenis unii altora, conform tradiției.

Le-am șoptit „Vă iubesc pe toți” leilor, zebrelor, girafelor, gazelelor, gheparzilor, babuinilor, elefanților, leoparzilor, hipopotamilor, bivolilor și rinocerilor din savana africană, în timp ce îi priveam de la zece metri distanță.

Am descoperit că limbajul semnelor este de multe ori singura limbă pe care e nevoie să o vorbești. Am întâlnit profesori incredibili de viață la fiecare pas, și am avut conversații transformatoare, atât cu ei, cât și cu mine însămi.

Am zâmbit, am râs, am plâns, am mâncat, m-am rugat, am iubit, am învățat, am dansat, m-am minunat, am strălucit, am scris, m-am bucurat, am înțeles, am acceptat, am mulțumit. Am trăit.

La început a fost societatea

*E*ra 17 mai 1985, și apa se rupsesse cu trei săptămâni prea devreme. Viața curgea la vale pe străzile cenușii, într-o țară uitată de mult de americani, de nemți, și unii spuneau chiar de Dumnezeu. O țară uitată de mulți dintre cei care o locuiau, o respirau, o trăiau. De cei ce muriseră demult, dar a căror corpuri stăruiau să împânzească străzile triste, la cozi obosite și ucigătoare de spirit omenesc.

În acea zi vedeam lumina zilei pentru prima dată, după multe ore de zbucium atât pentru mine, cât și pentru cea care mi-a dat viață. Părea că totul e în regulă, și că partea cea mai grea a trecut, dar aparențele s-au dovedit înșelătoare. Cu toate că am fost trimisă acasă cu ștampila de copil sănătos, cinci luni mai târziu am fost diagnosticată cu displazie bilaterală de bazin, ceea ce în limbaj popular înseamnă că mă născusem cu ambele picioare dislocate. Nu fusese evident pentru doctori, și descoperirea a fost făcută după cinci luni doar datorită insistențelor serioase ale părinților. Nu mi-e posibil să-mi imaginez cum ar fi viața mea azi dacă ei ar fi acceptat răspunsurile repetate ale doctorilor care spuneau că totul e în regulă. Nu-mi pot imagina cum ar fi, dar sunt sigură că ar fi foarte, foarte diferită.

Ce a urmat după ziua diagnosticării au fost cinci luni de chin îngrozitor, despre care cel mai mult își amintește bunica mea maternă, îngrijitoarea principală a mării de om încorsetat în dispozitivul imobil făcut din ghips. Din fericire, bunica avea centură neagră în creșterea nepoților, și nici acum, uitându-se înapoi, nu-și poate da seama cum și-a păstrat mințile întregi când și-a scos cu mâinile ei nepotul de doi ani căzut în fântână, când l-a văzut pe un altul mușcat

de omizi, și pe toți cei patru plimbându-se pe acoperișul casei la miez de zi. Bunica se născuse ea să fie bunică, dar poate nu se așteptase la ce avea să vie.

Limitarea aceasta experimentată de copil, durerea fizică, disconfortul, toate și-au pus amprenta asupra omului ce avea să crească din acel copil arătat lumii cu trei săptămâni prea devreme. Am crescut drept un copil timid și docil, care făcea mereu ce i se spunea când i se spunea, și niciodată ce „nu trebuia”. Un copil ce a luptat încontinuu douăzeci de ani să devină ceea ce alții se așteptau de la ea să devină. Un copil ce s-a simțit mereu în umbra fratelui mai mare și mai deștept, și a verișoarei mai mari și mai frumoase. Un copil care a excelat la școală, dar s-a simțit mereu mediocru, și nu foarte inteligent. Care era apreciat de alții, dar nu știa ce înseamnă aprecierea de sine. Un adolescent confuz care trăia precum dicta bătaia vântului, neștiind nici cine este, nici ce vrea de la viață. Nici ce e aceea viață în primul rând. Un student nefericit care nu știa ce vrea, dar începea să realizeze ce anume nu vrea.

În decursul copilăriei am acumulat o serie de credințe izvorâte din întâmplări aparent nevinovate, dar cu ecouri susținute în viața mea de adult în devenire. Pentru că bunica nu mă lăsa să fac gogoși împreună cu ea, și pentru că sufeream grozav de fiecare dată când primeam încă un refuz, am tras concluzia că bunica nu mă iubește, și că eu sunt cea mai puțin preferată nepoată a bunicii. Pentru că atunci când o joacă de copii s-a transformat într-o arcadă spartă, și o pereche de părinți panicați, care și-au găsit copilul culcat pe o perină plină de sânge, au părut să se simtă mai bine când copilul a afișat un zâmbet liniștitor, am tras concluzia că în viața tot ce trebuie să faci pentru ca ceilalți să fie fericiți este să strângi din dinți și să ascunzi durerea în spatele unui zâmbet. Pentru că fratele meu nu învăța deloc acasă, dar la școală avea rezultate la fel de bune ca ale mele, care mă speteam cu digerarea cărților ziua și noaptea, am tras concluzia că nu sunt suficient de inteligentă. Pentru că nu arătam ca desprinsă de pe culoarele de defilare a fotomodelilor, am tras concluzia că nu sunt suficient de frumoasă. Pentru că vedeam mereu în jurul meu cel puțin o persoană care era mai bună decât mine la ceva, am tras concluzia că